

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. 7. 2020 v trestní věci obviněné I. K., narozené ,

takto:

Odvolání obviněné I. K. proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 T 9/2020-319 **se** podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obviněná I. K., narozená , uznána vinnou, že po předchozí domluvě společně s dosud neustanoveným Š., který jí za částku 3 000 Kč obstaral nezjištěným způsobem tři pozměněné lékařské zprávy nemocnice Plzeň, kdy s obsahem těchto zpráv se seznámila, se záměrem docílit ve svůj prospěch zrušení rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 14. 5. 2019 sp. zn. 1 T 1/2019, na základě kterého byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, (dále jen „tr. zákoník“), s tím, že jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání 1 roku nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidle na dobu 2 let, a se záměrem prokázat, že obviněné nemohlo být dne 16. 5. 2019 poštovní doručovatelkou doručeno písemné vyhotovení uvedeného rozsudku Okresního soudu v Rokycanech a rozsudek tak nemohl nabýt právní moci,
 - 1) dne 23. 8. 2019 z pošty v obci Strašice, okres Rokycany, zaslala dopisem jako listinný důkaz k doplnění již dříve zasláného písemného odvolání obviněné proti výše citovanému rozsudku Okresního soudu v Rokycanech pozměněnou propouštěcí lékařskou zprávou nemocnice Plzeň, která dokladovala údajnou hospitalizaci obviněné v uvedené nemocnici v období od 16. 5. 2019 do 21. 5. 2019, ačkoli obviněná v této době hospitalizovaná nebyla, a zpráva dále obsahovala změněná kontaktní telefonní čísla, přičemž dopis adresovala Krajskému soudu v Plzni, který vedl odvolací řízení ve zmíněné trestní věci pod sp. zn. 6 To 254/2019,
 - 2) za přítomnosti a s výslovným souhlasem obviněné dosud neustanovený Š. ve dnech 26. 8. 2019 a 3. 9. 2019 zaslal z bydliště obviněné z adresy , v rámci výše uvedeného odvolacího řízení před Krajským soudem v Plzni, do e-mailové schránky podatelny Krajského soudu v Plzni jako listinný důkaz další pozměněnou lékařskou zprávou nemocnice Plzeň, dokládající údajnou a ve skutečnosti neproběhlou předchozí hospitalizaci obviněné v období od 21. 2. 2019 do 23. 2. 2019, kdy lékařská zpráva byla součástí dvou e-mailů s obsahem, který měl rovněž potvrdit hospitalizaci obviněné v uvedené nemocnici v květnu 2019, přičemž tyto e-maily byly zaslány z e-mailové schránky @seznam.cz, kterou Š. účelově založil, a následně v průběhu telefonické komunikace se soudcem Krajského soudu v Plzni se dosud neustanovený Š. vydával za lékaře nemocnice MUDr. Z. K. a obviněná za jeho zdravotní sestru,
 - 3) se souhlasem obviněné dosud neustanovený Š. dne 9. 9. 2019 odeslal z pobočky pošty Plzeň 20, okres Plzeň-město, dopis adresovaný Krajskému soudu v Plzni k výše uvedenému odvolacímu řízení, který obsahoval jako listinný důkaz další pozměněnou lékařskou zprávou nemocnice Plzeň, která taktéž dokládala, že obviněná byla dne 16. 5. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

hospitalizována v citované nemocnici, ačkoli obviněná v této době hospitalizovaná nebyla.

2. Shora uvedené jednání posoudil okresní soud jako pokračující přečin maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (nadále i tr. zákoníku) spáchaný v jednočinném souběhu s pokračujícím přečinem padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku. Za to obviněnou odsoudil podle § 43 odst. 1 a § 347a odst. 3 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, pro jehož výkon ji podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.
3. Proti tomuto rozsudku podala obviněná včasné odvolání, jež zaměřila do výroků o vině i o trestu. Řádný opravný prostředek odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Především namítá nesprávnou právní kvalifikaci stíhaného jednání podle § 347a tr. zákoníku. Poukazuje na konstrukci trestného činu maření spravedlnosti podle § 347a, konkrétně potom vztah mezi ust. odst. 1 a odst. 3 písm. a) tohoto trestného činu. Zdůrazňuje, že v souladu s ustanovením § 13 odst. 2 trestního zákoníku se jedná o čin, pro jehož trestněprávní odpovědnost je nezbytné úmyslné zavinění. Při srovnání znaků základní a kvalifikované skutkové podstaty je jediným rozdílem **úmysl získat prospěch**. Termín „*prospěch*“ není v trestním zákoníku explicitně definován, ovšem z jeho užití vyplývá, že se může jednat jak o prospěch majetkový, tak jiný (k tomu např. komentář k ust. § 42 písm. l), podle něhož bude zmíněná přitěžující okolnost naplněna jen v případě získání prospěchu, který je vyšší. Touto podmínkou je vyjádřeno, že jde o majetkový prospěch, neboť jedině ten lze uvedeným způsobem kvantifikovat (In: ŠÁMAL, Pavel, GRIVNA, Tomáš, HERCZEG, Jiří, KRATOCHVÍL, Vladimír, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav, ŠÁMALOVÁ, Milada, VÁLKOVÁ, Helena, VANDUCHOVÁ, Marie. Trestní zákoník. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 554). Za této situace podle odvolatelky nelze než dojít k závěru, že při výkladu pojmu prospěch ve výše naznačeném extenzivním významu nemůže okruh případů postihovaných podle ust. § 347a odst. 1 TrZ než zůstat prázdný, neboť si nelze představit, že by kdokoli předkládal (vztaženo k projednávanému případu) pro rozhodnutí podstatný listinný důkazní prostředek, o kterém ví, že je padělaný, resp. pozměněný, aniž by od takového jednání očekával zvýšení pravděpodobnosti vyhlášení jím chtěného rozhodnutí, čímž – viděno očima soudu prvního stupně – naplňuje kvalifikační znak prospěchu podle odst. 2 písm. a).
4. Za této situace je podle obhajoby namísto položit si otázku, zda je vůbec možné připustit takový výklad právních norem, který fakticky znamená, že okruh případů, na které základní skutková podstata dopadá, je nula a každé spáchaní tohoto trestného činu znamená automaticky jeho posouzení jako naplnění všech znaků kvalifikované skutkové podstaty. Přijme-li se teze (a v právním státě lze těžko tuto premisu negovat), že žádná část právní normy není nadbytečná (v tomto případě dokonce jedna ucelená právní norma), **nelze než uzavřít, že termín „prospěch“ nelze než vykládat jako „jakýkoli prospěch“**. Opačný závěr by totiž vedl právě k tomu, že základní skutková podstata je zcela nadbytečná a nemá v právním řádu žádný smysl – a takový výklad je nezbytné odmítnout za použití logické interpretační metody *argumentum ad absurdum*.
5. Z toho důvodu se nabízí již výše zmíněná interpretace zákonného ustanovení jako „*majetkový prospěch*“, kdy by v kvalifikované skutkové podstatě byl sankcionován ten pachatel, jehož jednání směřuje do získání majetkové výhody, tedy vždy na úkor jiného z účastníků řízení nebo třetí osoby. To však v projednávané věci nebylo prokázáno a **skutek by měl být právně hodnocen toliko jako sbíhající se přečin maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1 a přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku**.
6. Proto odvolatelka navrhuje, aby odvolací soud posoudil jednání obviněné v intencích podaného odvolání a přiměřeně snížil výši uloženého trestu, případně aby trestní stíhání zastavil pro neúčelnost podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu.
7. Podle § 254 odst. 1 trestního řádu nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle

§ 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání obviněné přezkoumal napadené výroky, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a došel k závěru, že odvolání není důvodné.

8. Řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí nebylo zatíženo žádnými vadami ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, které by samy o sobě odůvodnily zrušení přezkoumávaného rozsudku bez dalšího. Nalézací soud postupoval striktně podle příslušných ustanovení trestního řádu sloužících ke zjištění skutečného stavu věci, přitom plně respektoval právo obžalované na obhajobu. Provedl zákonným způsobem úplné dokazování.
9. Pokud jde o napadený výrok o vině, nutno zdůraznit, že limity přezkumné povinnosti odvolacího soudu jsou stanoveny konkrétními námitkami odvolatelky. Ta nemá **žádné výhrady proti skutkovým závěrům napadeného rozsudku, ani proti kvalifikaci jejího jednání jako pokračujícího přečinu padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezu podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku.** V tomto směru lze tedy odkázat na popis skutku ve výroku o vině, jakož i hodnocení provedených důkazů ve vztahu ke skutkovým závěrům a k posouzení předmětného jednání podle § 350 odst. 1 tr. zákoníku. Za situace, kdy v tomto směru není napadené rozhodnutí zpochybňováno a procesní strany mají jeho písemné vyhotovení k dispozici, lze z důvodu stručnosti na závěry okresního soudu i související argumentaci odpovídající požadavkům ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu odkázat.
10. Zdejší soud se však ztotožňuje i s právním posouzením jednání obžalované podle § 347a odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku i s navazujícím výrokem o trestu a způsobu jeho výkonu. K tomu je nutno zdůraznit, že okresní soud provedl úplné dokazování zákonným způsobem a při hodnocení důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu podle § 2 odst. 6 trestního řádu postupoval striktně podle zásady volného hodnocení dokazování a došel k závěrům, které ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu vedly i k právnímu posouzení namítanému obhajobou a následně i k uložení příslušného druhu trestu v přiměřené výši a správnému zařazení obviněné pro výkon uloženého trestu do věznice s ostrahou.
11. Podstata uplatněných námitok obhajoby spočívala v tom, že jednání obviněné mělo být kvalifikováno jen podle základní skutkové podstaty přečinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1 tr. zákoníku, což by vedlo k tomu, že trest za projednávanou trestnou činnost by nebyl ukládán v sazbě od 1 do 5 roků, ale v sazbě do 2 let odnětí svobody.
12. Podle obhajoby totiž za situace, kdy přečin maření spravedlnosti podle § 347a tr. zákoníku je přečinem úmyslným, nutno vycházet z toho, že i při naplnění znaků základní skutkové podstaty podle odstavce 1 zmíněného ustanovení každý pachatel jedná v úmyslu, aby v důsledku předložení listinného důkazního prostředku, o kterém ví, že je pozměněný, dosáhl pro sebe prospěchu.
13. Zdejší soud nepovažuje námitky uplatněné odvolatelkou za důvodné. Je totiž třeba poukázat na to, že dikce ustanovení § 347a odst. 1 tr. zákoníku popisuje znaky předmětného přečinu s tím, že ty všechny musejí být zahrnuty úmyslným zaviněním pachatele, přitom neuvádí mezi obligatorními znaky trestného činu nic o důvodech, které pachatele vedly ke spáchání takového trestného činu či nějaké konkrétní pohnutce. Podstatným pro posouzení námitok obhajoby je tedy to, zda lze aplikovat ustanovení § 347a odst. 1 tr. zákoníku i na případy, kdy pachatel svým úmyslným jednáním nejedná v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného prospěch. Příkladem lze uvést taková jednání, která naplňují všechny znaky základní skutkové podstaty zmíněného přečinu a přitom pachatel nejedná v úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného prospěch.
14. Lze si představit situaci, kdy bude oslovena jiná fyzická osoba se žádostí, aby zaslala soudu listinu, která bude s jejím vědomím nebo jí samotnou padělána či pozměněna, a taková osoba nemusí mít

ani povědomí či konkrétní představu o tom, jaký to bude mít důsledek pro případného návodce k takovému trestnému činu v řízení, které se proti němu vede. Stejně tak si lze představit situaci, kdy někdo předloží soudu věcný nebo listinný důkazní prostředek, který má podstatný význam pro rozhodnutí a je padělaný či pozměněný, v prostém úmyslu následně prokázat, že jde takovým způsobem ovlivnit soudní řízení a domoci se i nespravedlivého rozhodnutí. Přitom taková osoba nemusí být na výsledku řízení vůbec zainteresována, může být vedena čistě záměrem prokázat, že jde docílit nezákonného obvinění nebo dokonce nezákonného či nespravedlivého soudního rozhodnutí. O takových možnostech se vede především v mediální sféře určitá polemika, takovou možnost dokonce připouštěla ministryně spravedlnosti v některých svých vyjádřeních, poukazují na ni různí politici.

15. Ze shora uvedeného lze tedy dovodit, že lze naplnit všechny znaky základní skutkové podstaty § 347a odst. 1 trestního zákoníku bez toho, aby úmysl pachatele musel v každém konkrétním případě směřovat k získání prospěchu pro sebe nebo pro jinou osobu.
16. Proto lze uzavřít, že úmysl získat pro sebe nebo pro jiného prospěch ve smyslu odst. 3 písm. a) zmíněného ustanovení tr. zákoníku je až znakem kvalifikované skutkové podstaty, jinak řečeno okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby. V té souvislosti je nutno akcentovat, že v jednotlivých alternativách odst. 3 ustanovení § 347a trestního zákoníku zákonodárce uvádí mimo jiné i další pohnutku, kupříkladu pod písm. c) připouští spáchání činu uvedeného v odstavci prvním v úmyslu vážně jiného poškodit v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu. Opět se jedná o povýšení pohnutky na obligatorní znak kvalifikované skutkové podstaty trestného činu a nejde o znak vyjádřený již v základní skutkové podstatě v odstavci prvním.
17. Z konstrukce ustanovení § 347a tr. zákoníku lze tedy dovodit, že použití přísnější právní kvalifikace podle odstavce třetího přichází do úvahy při naplnění znaků uvedených pod písm. a) či c) zmíněného ustanovení výhradně tehdy, pokud je pohnutka vyjádřená jako obligatorní znak, jde tedy o určitou formu zdvojeného úmyslu. Zákonodárce tedy vyžaduje zvláštní pohnutku jednání popsaného v základní skutkové podstatě. Pokud by zákonodárce směřoval k závěrům prezentovaným obhajobou, musel by formulovat zmíněnou pohnutku již jako znak základní skutkové podstaty obdobně, jako to učinil při dikci ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku, jímž upravuje trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, u které nestačí pro naplnění znaků základní skutkové podstaty pouze úmyslné jednání, ale současně i již zmiňovaný zdvojený úmysl způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu, nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, a to i nemajetkový. Zákonodárce však tímto způsobem ve vztahu k základní skutkové podstatě nepostupoval. Proto je nutno potvrdit správnost závěrů okresního soudu, že úmysl získat pro sebe prospěch, který nepochybně měla podle výsledků důkazního řízení obviněná, odůvodnil použití přísnější trestní sazby a právní kvalifikaci podle § 347a odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.
18. Podobným způsobem je nutno přistupovat i k námitkám obhajoby ohledně významu pojmu „*prospěch*“. Obhajoba poukazuje na to, že prospěch může být majetkový či nemajetkový a ve své argumentaci připomněla přitěžující okolnost získání vyššího prospěchu, tedy v majetkové sféře. Podle odvolatelky by právní posouzení aplikované okresním soudem přicházelo do úvahy výhradně tehdy, pokud by se snažila docílit majetkového prospěchu, což prokázáno nebylo. Rovněž s touto argumentací zdejší soud nesouhlasí.
19. Podle právního názoru tohoto odvolacího senátu není namístě poukazovat na výkladová ustanovení ve vztahu k majetkovému prospěchu a tedy převážně majetkovým trestným činům za situace, kdy je na místě použit systematický výklad. Předmětné ustanovení § 347a trestního zákoníku je ve zvláštní části zařazeno do Hlavy X, o trestných činech proti pořádku ve věcech veřejných, konkrétně do Dílu 4 – Jiná rušení činnosti orgánu veřejné moci. Mezi jiná rušení činnosti orgánu veřejné moci patří i trestné činy křivého obvinění podle § 345, křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 a křivého tlumočení podle § 347 tr. zákoníku.

Přitom, pokud obhajoba argumentovala legislativním procesem, nutno připomenout, že z důvodové zprávy k novele trestního zákoníku, která zaváděla přečin maření spravedlnosti (č. 287/2018 Sb.), vyplývá, že přečin maření spravedlnosti byl zakotven do trestního zákona s ohledem na Článek 23 Úmluvy OSN proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, jenž požaduje po smluvních státech mimo jiné zavedení trestnosti jednání spočívajícího v příslibu, nabídce nebo poskytnutí neoprávněné výhody s cílem navádět k falešnému svědectví, nebo narušit podávání svědectví nebo předkládání důkazních prostředků v průběhu řízení v souvislosti se spácháním trestných činů. Důvodová zpráva argumentuje i Článkem 70 odst. 1 písm. b) Římského statutu Mezinárodního trestního soudu (č. 84/2009 Sb. m. s.), jenž požaduje postih i vědomého předkládání nepravdivých či padělaných důkazních prostředků v řízení před Mezinárodním trestním soudem. Zákonodárce poukázal na to, že do doby přijetí novely bylo takové jednání trestné pouze jako účastenství ve formě organizátorství nebo návodu k trestnému činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 tr. zákoníku s tím, že trestní odpovědnost organizátora nebo návodce je odvozena na základě zásady akcesority účastenství od odpovědnosti hlavního pachatele, tedy svědka nebo znalce, který se však musí o čin alespoň pokusit. Pokud hlavní pachatel (svědek, který měl křivě svědčit, či znalec, který měl podat nepravdivý znalecký posudek) nedospěje ani do stádia pokusu, nebylo možno skutek účastníka vůbec trestně postihnout.

20. Tento exkurz do důvodové zprávy v rámci výkladů historického a autentického považuje zdejší soud za potřebný právě ke zdůraznění systematického výkladu, neboť úmyslem získat pro sebe nebo jiného prospěch argumentuje zákonodárce v trestním zákoníku i v již zmiňovaných ustanoveních o křivém obvinění, křivé výpovědi či křivém tlumočení, a to vždy jako znakem kvalifikované skutkové podstaty. Přitom ani v jednom ze zmíněných ustanovení se nejedná výhradně o majetkový prospěch. Proto nelze přisvědčit obhajobě v tom směru, že v projednávané věci nebyl obviněné prokázán úmysl opatřit si majetkový prospěch. Navíc z porovnání konstrukce souvisejících trestných činů lze dovodit, že úmysl směřující k opatření prospěchu sobě nebo jinému není zákonným znakem základních skutkových podstat shora uvedených trestných činů. S ohledem na shora uvedené neměl zdejší soud žádný zákonný ani věcný důvod zasahovat do právního posouzení použitého v napadeném rozsudku nalézacím soudem a potvrdil správnost výroku o vině nejen, pokud jde o závěry skutkové, ale i pokud jde o závěry právní.
21. Pokud jde o rozhodování o druhu a výši trestu, je nutno zdůraznit, že obviněná spáchala dva úmyslné přečiny, proto jí ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku byl ukládán úhrnný trest za veškerou projednávanou trestnou činnost, a to v sazbě činu přísněji trestného, tedy podle sazby uvedené v § 347a odst. 3 tr. zákoníku, tedy v rozpětí od 1 do 5 roků odnětí svobody. Obviněná se dopustila projednávané trestné činnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení, jde o recidivistku, takže jí přitěžuje i to, že v minulosti již byla pro trestný čin odsouzena, a s ohledem na souběh trestných činů jí přitěžuje rovněž i to, že spáchala více trestných činů. Za té situace okresní soud nepochybil, pokud obviněné uložil nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť byla naplněna kritéria § 55 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož lze za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje 5 let, uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Pokud jde o konkrétní důvody takového postupu, lze odkázat na to, co uvedl nalézací soud v odstavcích 7 až 10 svého odůvodnění.
22. Recidivistům bývají tresty ukládány zpravidla v polovině či horní polovině zákonné trestní sazby, což v projednávané věci představuje uložení trestu v rozmezí od 3 do 5 roků. Pokud byl tedy obviněné uložen trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonného rozpětí, nemůže jít o nepřiměřeně přísný trest ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Přitom odvolací soud smí zasáhnout do výroku o trestu výlučně tehdy, pokud shledá, že trest byl uložen jako nezákonný podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu, nebo byl nepřiměřený podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu. Krajský soud je toho názoru, že trest uložený obviněné je trestem nepřiměřeným, ale trestem nepřiměřeně mírným. Pokud by se v její neprospěch odvolal státní zástupce, zdejší

soud by s ohledem na velice kvalifikovaný způsob spáchání trest výrazným způsobem navýšil. Za situace, kdy odvolací řízení nebylo vyvoláno v neprospěch obviněné na podkladě odvolání státního zástupce, princip zákazu *reformationis in peius*, tedy zákazu zhoršit procesní postavení obviněné v řízení, které bylo vyvoláno jenom jejím odvoláním, v takovém postupu zdejšímu soudu brání.

23. Za situace, kdy okresní soud správně zařadil obviněnou pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice, tedy věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jelikož nebyla splněna kritéria pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, zdejší soud zamítl odvolání obviněné jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu.
24. Ze shora uvedeného vyplývá, že odvolací soud nepovažoval za důvodný návrh obhajoby na zastavení trestního stíhání obviněné pro neúčelnost podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu z důvodů uvedených v § 223 odst. 2 a především § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu. Jak nalézací soud, tak soud odvolací nepominuly tu skutečnost, že obviněná aktuálně vykonává souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a další trest v trvání 1 roku. V tomto směru lze znovu odkázat na odstavce 7 až 9 napadeného rozsudku. Kvalifikovaný způsob spáchání projednávané trestné činnosti a gradace trestné činnosti postupně páchané obviněnou však nutně vedly k závěru, že trest ukládaný v projednávané věci nemůže být **zcela** bez významu vedle již uložených trestů.
25. Proto zdejší soud rozhodl tak, jak je shora uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněné, jakož i obviněná pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jí bezprostředně dotýká. Obviněná tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněné, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněné. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 21. července 2020

JUDr. Pravoslav Polák v. r.
předseda senátu